

Volgens de legende kwam een verliefd stel om het leven op deze paddenstoelvormige brok tufsteen.

De Poseidontuinen hebben baden van verschillende temperatuur door de nabijheid van natuurlijke warmwaterbronnen.

De clarissen kwamen dagelijks mediteren bij de lijken van hun medezusters.

Naar Fenicisch gebruik werden kleine kinderen in aardewerken amforen begraven.

Ischia ligt ten noordwesten van de Golf van Napels. Het eiland is 46 km² groot (10 km lang en 7 km breed) en torst 44.000 inwoners. Met z'n 789m is de uitgedoofde vulkaan Monte Epomeo het hoogste punt. Er zijn goede ferry- en jetfoil-verbindingen met Napels en Pozzuoli op het vasteland.

*Tekst en foto's:
CHRISTINE BUYLE*

Het eiland Ischia doet qua bekendheid nog altijd onder voor het nabije Capri. Zou keizer Augustus daar voor iets tussen zitten? In 29 voor Christus keerde de Romeinse heerser zijn bloedeigen Ischia de rug toe en ruidde het zonder pardon voor Capri, het eilandje van de Napolitanen.

De veerboot glijdt behoedzaam Ischia's haven binnen. Terwijl de kapitein nog duchtig aan het manoeuvreren is, trekt het Castello Aragonese de aandacht. De machtige vesting staat op een klein rotseilandje, dat door een brug met de rest van Ischia is verbonden. Zowel de versterkte burcht als de brug stammen uit de vijftiende eeuw. De toenmalige koning van Napels, Alfonso van Aragon, liet hoog in de rotsen een stevige vesting

bouwen. Bij aanvallen van de Saracenen kon de bevolking van Ischia zich schuilhouden binnen de stoere vestingmuren.

Om het Castello te bezoeken, nemen we de bus naar Ischia-Ponte (Ischia-'brug'). De vestingmuren zijn te bereiken via een hoge, steile trap, maar wij verkiezen het comfort van de lift.

Boven zien we de ruïnes van enkele religieuze bouwwerken. We genieten met volle teugen van een mooi uitzicht over de Marina dei pescatori, een havenkaai vol kleurrijke vissersbootjes. Een natuurstenen trap voert ons naar een gevangenis en naar de burcht. Vandaag is het te nevelig, maar bij helder weer kan je vanaf de burcht de hele Golf van Napels overzien.

Al deze bezienswaardigheden verzinken in het niets bij wat we ontdekken in de donkere keldervertrekken van het zestiende-eeuwse clarissenklooster. Heel eventjes wanen we ons in een openbaar toilet, met stenen stoelen die in een kring staan en die alle een gat in het zitvlak hebben. Maar op het bordje naast de ingang staat een heel wat gruwelijker interpretatie te lezen. Op de zitmeubels plaatsten de Clarissen de lijken van hun overleden medezusters. Via het gat onderaan liep het vocht van de ontbindende lijken weg.

In die lugubere kelderruimtes kwamen de levende nonnen iedere dag bidden en mediteren. Nog een beetje beduusd van deze walgelijke, maar boeiende ontdekking, nemen we de lift naar beneden.

ROMEINEN ACHTERNA

Na de middag gaan we de Romeinse toer op. We nemen een autobus naar het Romeinse aquaduct dat wij op een ansichtkaartje in een souvenirwinkeltje hebben ontdekt. De jongeren die met ons op de bus zitten, kijken ons niet begrijpend aan. "Aquaduct?", roepen ze verbaasd. "Wat heb je daar nou aan? Je zou eens naar de Poseidontuinen moeten gaan! Dat is pas mooi!" Maar het is te laat. De bus dropt ons voor de Romeinse constructie en rijdt dan onder één van de bogen door.

In de verzengende hitte van de middag liggen de straten er verlaten bij. Dapper volgen we het traject van het aquaduct om al heel vlug te ontdekken dat een deel van de oude muren dient als afsluiting van enkele volkstuintjes.

Een bustochtje rond het eiland blijkt een geschikter idee: we komen weer op krachten in een heerlijk frisse autobus en genieten van het werkelijk betoverend uitzicht dat de Via Ponoramica ons biedt. De chauffeur wil weten hoelang we op 'zijn' eiland blijven en

meent dat twee dagen veel te weinig zijn. "Twee weken, dat is het absolute minimum!", roept hij uit. Hij wijst naar de hoge, donker begroeide vulkaan die de hele tijd al links van de weg te zien was. "Zie je de Monte Epomeo daar? Die moet je zeker eens beklimmen, op de rug van een ezeltje! En daarna moet je op de top blijven overnachten om 's morgens de zonsopgang mee te maken! De lucht is dan gewoon prachtig: violet, roze en oranje. Echt iets voor een huwelijksreis", knipoogt hij.

De bus stopt in Sant'Angelo. Als we de Via Panoramica willen volgen, moeten we langs het strand naar Barano stappen. In het vissersplaatsje proberen vissers ons te overhalen voor een boottochtje rond het eiland, maar we kiezen voor de strandwandeling. Sant'Angelo is een oud zeeroversnest en ligt tegen een steile helling aan. Trap op, trap af voert de weg ons langs luxueuze kuurhotels.

GRATIS SAUNA

Overall kun je hier genieten van aangename vulkanische nevenverschijnselen. Zelfs op het strand stijgt er hete damp op, zodat een sauna daar volkomen kosteloos is. Wat verder borrelt in zee een natuurlijke warmwaterbron op, waardoor het water hier ook 's winters lekker warm is.

Bij een rotsspleet verwijst een bordje naar de Cava

Scura, een Romeinse natuurlijke bandinrichting die nog altijd in gebruik is. Op zondag zijn er geen badgasten te bespeuren, maar kijken mag wel. De emmers met licht radioactieve modder staan al klaar voor morgen en een watervalletje voert onvermoeibaar warm water aan. Op een steenworp van de Cava Scura vinden we de bushalte van Barana.

VERLIEFD STEL

's Anderendaags nemen wij de autobus naar Lacco Ameno. In de achtste eeuw voor Christus stichtten de Grieken hier hun eerste nederzetting in Italië. Ze vonden er alles wat de hemel geven kan: een vruchtbare bodem en een zee die niet alleen massa's vis leverde, maar ook uitstekende pottenbakkersklei. Het aardewerk van deze Griekse emigranten werd een veel gevraagd exportartikel. Men ruilde het tegen Etruskische goederen. Toen de grond op Ischia de Grieken – letterlijk – te warm onder de voeten werd, stichtten ze een nieuwe nederzetting op het Italiaanse vasteland. Het werd de stad Cuma aan de westrand van de Flegreïsche velden.

Op weg naar het archeologisch museum van Lacco Ameno zien we in zee een groot blok tufsteen liggen. De legende wil dat op dit vulkanisch rotsblok in de vorm van een paddenstoel

twee jonge geliefden omkwamen, toen ze met een bootje wilden vluchten van hun familie die zich tegen hun liefde verzette. Men vertelt dat de paddenstoel opsteeg uit het zeewater, precies op de plek waar het verliefde stel verdronk. Een eindje verderop staat de negentiende-eeuwse façade van de Santa Restituta kerk. De crypte van de oudere, gelijknamige kerk is ingericht als een klein, maar boeiend archeologisch museum. Van de Griekse keramische activiteit op Ischia getuigen niet alleen potten en scherven, maar ook een pottenbakkersoven uit de zesde eeuw voor Christus. Interessant zijn ook de graftypes in het museum. Ze werden ter plaatse opgegraven. Heel merkwaardig is het oorspronkelijk Fenicische gebruik om kleine kinderen te begraven in aardewerken amforen. Dit soort graven komt op Ischia al voor in de achtste eeuw voor Christus en blijft in voege tot in de vijfde eeuw na Christus. In het museum zijn ook graven te zien, waarbij de dode onder een zadeldakje van terracottategels werd gelegd.

POSEIDONTUINEN

Terug buiten knipperen we onwillekeurig met onze ogen om ons aan te passen aan het felle zonlicht. In een vlakbij gelegen kuurhotel, het chique Hotel della Regina Isabella, laten rijke toeristen zich verwennen. Wijzelf gaan

op zoek naar de iets democratischer Poseidontuinen.

De bus voert ons langs de Via Panoramica naar Forio. In tegenstelling tot de meeste andere termen op het eiland, zijn de Giardini Poseidon niet verbonden aan een hotel. Ze zijn dan ook voor iedereen toegankelijk. De tuinen schitteren op een helling aan het strand. In de verte ligt een serene, azuurblauwe zee die witte golven op het zand gooit. Elk van de zeven zwembassins is omzoomd met heerlijke exotische bloemen en planten. Natuurlijke bronnen jagen de temperatuur in de heetste zwembaden tot veertig graden.

Zullen we ook eens proberen in het geneeskrachtige water van het eiland onze eeuwige jeugd te vinden?

MET DE BOOT

Ischia bereik je het best met de boot vanuit Napels, maar er zijn ook verbindingen tussen het eiland en de havens van Sorrento en Pozzuoli.

Bij het kopen van een ticket kan een stukje Italiaanse woordenschat goed van pas komen. Aan het loket kun je namelijk kiezen tussen de *traghetto* en de *aliscafo*. In het eerste geval gaat het om een veerboot, die niet alleen passagiers meeneemt, maar ook rijtuigen.

Een *aliscafo* of draagvleugelboot is dubbel zo snel. Terwijl een *traghetto* van Napels naar Ischia ongeveer 90 minuten nodig heeft, doet een *aliscafo* maar 45 minuten over hetzelfde traject. Wij verkiezen de veerboten. Ze zijn niet alleen goedkoper, maar – wat belangrijker is – je krijgt er lekker veel tijd om van het verrukkelijke landschap te genieten.